

Liberal foreign policy failures led us to war against Iran

This is a guest essay by Vanessa Berg, who writes about Judaism and Israel.

You can also listen to the podcast version of this essay on [Apple Podcasts](#), [YouTube Music](#), [YouTube](#), and [Spotify](#).

In November 1979, a group of Iranian revolutionaries climbed over the walls of the American embassy in Tehran and took 52 U.S. diplomats hostage. It was a brazen act, but also a test — of a new regime’s willingness to confront the United States, and of America’s willingness to respond.

For U.S. President Jimmy Carter of the Democratic Party, that test would define his tenure. For the new Islamic Republic of Iran, the outcome would define something even more important: how far it believed it could go.

What followed was not a decisive assertion of American power, but a prolonged effort rooted in restraint, negotiation, and caution. The Carter Administration pursued sanctions, froze Iranian assets, and relied heavily on diplomatic channels to secure the hostages’ release, while avoiding actions that might escalate the crisis.

Yet as months turned into more than a year, diplomacy failed to produce results, and a last-ditch military rescue attempt collapsed in disaster, killing eight American servicemen and further undermining U.S. credibility.

The crisis revealed more than a tactical failure; it exposed an emerging pattern, reflecting a broader post-Vietnam War, increasingly “progressive” view of American power — one that prioritized restraint over confrontation and assumed that even hostile regimes could ultimately be managed through pressure and engagement.

Iran drew a different conclusion. It learned that the United States, despite its strength, could be constrained, delayed, and outmaneuvered. And in that lesson, learned at the very beginning, lay the foundation for decades of escalation to come.

When the Iranian Revolution overthrew the Shah and brought Ayatollah Ruhollah Khomeini to power in 1979, much of the Western world struggled to interpret what had just happened. In parts of the United States and Europe, particularly within Left-leaning political and intellectual circles, the revolution was filtered through familiar narratives: anti-imperialism, popular resistance, liberation from authoritarian rule.

Up until that point, the Shah had been backed by the West; his overthrow, therefore, could be understood as a kind of corrective. What was less fully absorbed, or at least not sufficiently acted upon, was that this was not merely a political revolution but an ideological one — a theocratic project rooted in a revolutionary vision that explicitly defined itself in opposition to the United States, Israel, and the broader Western order.

That initial misreading did not immediately produce catastrophe, but it established a framework that would persist: the belief that Iran, like other states, could ultimately be engaged, moderated, and gradually integrated into the international system.

Throughout the 1980s and 1990s, this assumption expressed itself in policy decisions. In the United States, President Bill Clinton of the Democratic Party pursued a dual-track approach: containing Iran through sanctions while avoiding full-scale confrontation, to leave open the possibility that internal change within Iran (especially under so-called reformist figures) could eventually alter the regime's trajectory.

In Europe, the logic of engagement was more explicit and more sustained. Governments led by parties such as Germany's Social Democratic Party of Germany and the United Kingdom's Labour Party were central to what became known as "critical dialogue." Leaders like Helmut Kohl and later Gerhard Schröder, along with Britain's Tony Blair, supported sustained diplomatic engagement paired with expanding trade ties. The European Union as a whole institutionalized this approach, maintaining open channels with Tehran even after crises such as the Mykonos assassinations, in which Iranian operatives were implicated in murdering dissidents on European soil.

France followed a similar path under leaders like François Mitterrand of the Socialist Party, balancing criticism of Iran's actions with continued diplomatic relations and commercial engagement. Across the continent, the prevailing belief — shared most

strongly among Center-Left and social democratic parties — was that isolation would harden the regime, while dialogue and economic integration might gradually empower more moderate elements within it.

This approach reflected a broader worldview that was gaining strength in the post–Cold War era. Economic interdependence was seen not just as a tool of prosperity, but as a mechanism for peace. Trade would soften regimes. Diplomacy would create incentives for cooperation. Over time, exposure to global markets and institutions would encourage political evolution.

It was a hopeful framework, and in many cases around the world it produced real gains. But in Iran, it ran up against something far more rigid: a regime whose identity was not merely political, but ideological and religious, and whose legitimacy was tied in part to resisting precisely the system it was being invited to join.

While Western policymakers debated engagement, Iran moved with clarity. It consolidated its internal power structure, sidelining reformist currents when they threatened the regime’s core identity. It built and expanded a network of regional proxies, from Hezbollah in Lebanon and Hamas and Palestinian Islamic Jihad in Gaza and the Houthis in Yemen to militias in Iraq and Syria, embedding itself across the Middle East. It invested in missile technology and, critically, pursued nuclear capabilities that would alter the strategic balance of the region. None of this was hidden. It unfolded gradually, often incrementally, but consistently.

The tension between what Iran was doing and how the West chose to respond became more pronounced in the early 21st century. After the Iraq War, there was little appetite in the United States or Europe for another large-scale conflict in the Middle East. This fatigue reinforced a preference for diplomatic solutions, even as Iran’s regional influence expanded in the vacuum created by Saddam Hussein’s collapse. By the time Barack Obama entered the White House, the dominant strategic question was no longer whether to engage Iran, but how.

The answer came in 2015 in the form of the Joint Comprehensive Plan of Action, the nuclear deal that sought to place verifiable limits on Iran’s nuclear program in exchange

for sanctions relief. The logic behind the agreement was coherent and, in many ways, compelling. Iran's nuclear ambitions posed a clear risk; war was an unattractive option; therefore, a negotiated constraint, backed by inspections, offered a pragmatic path forward.

"If Congress kills this deal ... then it's the United States that will be blamed for the failure of diplomacy. International unity will collapse, and the path to conflict will widen," Obama said at the time. Earlier, he told Iranians that they "deserve better" leadership and that a comprehensive nuclear deal could help move Iran toward "a new path that so many Iranians seek."

More than that, the deal reflected a deeper belief: that by bringing Iran into a structured agreement with the international community, you could begin to shift its incentives, opening the door to a less confrontational relationship.

But embedded within that logic were assumptions that would prove difficult to sustain. The restrictions in the agreement were not permanent; key provisions were designed to expire over time. The deal focused narrowly on the nuclear issue, leaving Iran's missile program and regional expansionism largely untouched. And the economic relief it provided, while intended as leverage for moderation, also strengthened the regime's capacity to operate both domestically and abroad.

Supporters of the agreement argued that it successfully delayed Iran's nuclear breakout capability and created unprecedented transparency. Critics countered that it effectively legitimized a pathway to nuclear threshold status while failing to address the broader architecture of Iranian power. What is clear in hindsight is that the agreement did not resolve the underlying conflict; it delayed it, temporarily, within a fragile framework that depended heavily on continued political alignment among the United States and its allies.

Europe, for its part, remained deeply invested in that framework. Countries like France, Germany, and the United Kingdom saw the deal not only as a nonproliferation success, but as a model for resolving complex international disputes through multilateral diplomacy. There were also economic incentives: the reopening of Iranian markets

presented opportunities that European businesses were eager to pursue. Even as concerns grew over Iran's missile tests and regional activities, the priority in many European capitals was preserving the agreement itself.

To understand how the Joint Comprehensive Plan of Action came into existence, you have to look beyond the agreement itself and examine the broader worldview that shaped Obama's foreign policy. The deal was not an isolated diplomatic achievement; it was the natural outcome of a strategic philosophy that sought to redefine America's role in the world.

Obama entered office deeply influenced by the failures of Iraq and Afghanistan, determined to avoid new military entanglements and convinced that the United States had over-relied on force at the expense of diplomacy. His administration emphasized negotiation, multilateralism, and economic leverage, operating under the belief that even adversarial regimes could be managed through sustained engagement. Iran became the central test case for this approach, grounded in the assumption that the regime, despite its revolutionary ideology, was ultimately rational and could be incentivized to alter its behavior through a combination of pressure and opportunity.

This strategy unfolded through a dual-track approach that combined sanctions with diplomacy. On one hand, the Obama Administration maintained and intensified economic pressure, helping to push Iran toward negotiations; on the other, it pursued unprecedented backchannel talks, particularly through intermediaries like Oman, signaling a clear willingness to engage directly.

Yet from the outset, the scope of these negotiations was deliberately narrow. The focus was almost exclusively on Iran's nuclear program, while other critical elements of its behavior — its support for militant proxies across the Middle East, its ballistic missile development, and its broader regional hegemonic ambitions — were largely set aside.

This decision to compartmentalize the threat reflected a key assumption: that the nuclear issue could be isolated and resolved independently, creating space for broader change over time. This was not just a tactical choice, but a strategic concession, one that

allowed Iran to continue expanding its influence even as it negotiated limitations on its nuclear activity.

At a deeper level, the most significant critique of Obama's policy lies in its underlying assumptions about the nature of the Iranian regime. Iran's power structure does not operate like a typical political system. Real authority resides not with elected officials, but with entrenched institutions and leadership figures committed to preserving the ideological foundations of the Islamic Republic. In that context, the idea that economic incentives would fundamentally alter the regime was, at best, optimistic and, at worst, misguided. The deal may have constrained specific activities, but it did not — and likely could not — change the regime's core identity or long-term ambitions.

But Obama's foreign policy wasn't just about avoiding war or negotiating a nuclear agreement; it was also shaped by a distinctly "progressive" worldview about how the international system works and how the United States should operate within it.

First, a skepticism of American power as a unilateral force for good. Obama frequently emphasized the limits of U.S. influence and the unintended consequences of intervention, particularly in the wake of Iraq. This translated into a foreign policy that was less about projecting dominance and more about sharing responsibility through multilateral institutions. In the case of Iran, that meant prioritizing alignment with European allies and global consensus.

Second, a belief in moral equivalence (or at least moral complexity) in international relations. Obama tended to frame adversaries as actors shaped by history, grievances, and incentives. Applied to Iran, this meant seeing the regime not just as an ideological opponent, but as a state reacting to decades of isolation, sanctions, and Western interference. The implication was that if those pressures were adjusted — through diplomacy and economic integration — Iran's behavior might evolve.

Third, a strong commitment to engagement as a transformative tool. This is a hallmark of "progressive" foreign policy thinking: the idea that bringing countries into the global system — economically, diplomatically, culturally — can gradually reshape them from within. The Joint Comprehensive Plan of Action wasn't just a nonproliferation agreement

in this view; it was a first step toward a different kind of relationship between Iran and the West.

If you believe adversaries are primarily responsive to incentives, you may underestimate the role of ideology, especially in a regime like Iran's, where hostility toward the U.S. and Israel is not just strategic but foundational. If you believe engagement drives moderation, you may overestimate the impact of economic integration, particularly when the most powerful actors within a regime benefit from resistance rather than reconciliation. And if you are deeply wary of using force, you may weaken deterrence, even unintentionally, by signaling that escalation will be avoided at almost any cost.

Over time, the contradictions that had been building for decades began to converge. Iran's nuclear program had advanced significantly. The diplomatic frameworks designed to contain it had weakened or collapsed. Regional proxy conflicts intensified, creating a web of low-level war that stretched across multiple countries. Trust between Iran and the West was effectively nonexistent, and the space for meaningful negotiation had narrowed dramatically.

At that point, the shift from managed tension to open conflict was less a sudden break than an acceleration of existing trends. The structures that had once held the situation in a fragile equilibrium — sanctions regimes, inspection agreements, diplomatic channels — no longer functioned with the same power. What remained were hardened positions, accumulated capabilities, and a series of actors increasingly willing to test the limits of escalation.

To say that this outcome is the product of liberal foreign policy alone would be too simple. The reality is more complex, involving decisions made by leaders across the political spectrum. And yet, it is also true that certain recurring tendencies more common in Left-leaning policy frameworks played a significant role in shaping the path: the belief that economic engagement would moderate ideological regimes, the preference for diplomacy even when deterrence weakened, the inclination to prioritize process and agreement over the long-term enforcement of outcomes, and the reluctance to confront adversaries decisively for fear of escalation.

None of these tendencies were irrational. In many contexts, they reflected hard-earned lessons from past conflicts. But in the case of Iran, they interacted with a regime whose strategic patience, ideological rigidity, and willingness to absorb pressure made those assumptions far less reliable.

What this history ultimately reveals is not just a series of miscalculations, but a deeper mismatch between worldview and reality. For decades, mostly Left-wing policymakers operated on the belief that time, incentives, and integration would bend Iran toward the international order. Instead, time allowed Iran to harden its position, expand its reach, and move steadily closer to the very capabilities the West sought to prevent.

The lesson is not that diplomacy is inherently flawed, but that diplomacy untethered from a clear understanding of the adversary — and from credible enforcement — becomes a mechanism for delay rather than resolution.

The war we see today is the price of that delay. It is what happens when a regime defined by ideological certainty is met by a strategy defined by conditional hope. And it leaves behind a harder, more uncomfortable truth: Not every conflict can be managed into submission, and not every adversary can be persuaded to become something it was never trying to be.

Þetta er gestaritgerð eftir Vanessu Berg, sem skrifar um gyðingdóm og Ísrael.

Þú getur einnig hlustað á hlaðvarpsútgáfu þessarar ritgerðar á Apple Podcasts, YouTube Music, YouTube og Spotify.

Deila

Í nóvember 1979 klifraði hópur íranskra byltingarmanna yfir vegg bandaríska sendiráðsins í Teheran og tóku 52 bandaríska diplómata í gíslingu. Þetta var óskammfeilin athöfn, en einnig prófraun - á vilja nýrrar stjórnar til að takast á við Bandaríkin og á vilja Bandaríkjanna til að bregðast við.

Fyrir Jimmy Carter, forseta Bandaríkjanna, úr Demókrataflokknum, myndi þessi prófraun skilgreina kjörtímabil hans. Fyrir nýja Íslamska lýðveldið Íran myndi niðurstaðan skilgreina eitthvað enn mikilvægara: hversu langt það taldi sig geta gengið.

Það sem fylgdi í kjölfarið var ekki afgerandi yfirlýsing um bandarískt vald, heldur langvarandi viðleitni sem byggðist á aðhaldi, samningaviðræðum og varúð. Stjórn Carters beitti viðskiptaþvingunum, frysti íranskar eignir og treysti mjög á diplómatiskar leiðir til að tryggja frelsun gísla, en forðaðist aðgerðir sem gætu aukið á kreppuna.

En þegar mánuðirnir urðu að meira en ári skiluðu diplómátskum aðgerðum ekki árangri og síðustu tilraun hersins til að bjarga Bandaríkjunum hrundi með hörmungum, átta bandarískum hermönnum fórust og trúverðugleiki Bandaríkjanna grafaði enn frekar undan.

Kreppan leiddi í ljós meira en bara hernaðarlegt mistök; hún afhjúpaði vaxandi mynstur, sem endurspeglar víðtækari, sífellt „framsæknari“ sýn á bandarískt vald eftir Víetnamstríðið - sýn sem forgangsraðaði aðhaldi fram yfir átök og gerði ráð fyrir að jafnvel fjandsamleg stjórnvöld gætu að lokum verið stjórnuð með þrýstingi og aðgerðum.

Íran komst að annarri niðurstöðu. Það lærði að þrátt fyrir styrk sinn gæti verið hægt að hefta, tefja og yfirbuga Bandaríkin. Og í þeim lærdómi, sem lærður var strax í upphafi, var lagður grunnurinn að áratuga uppsveiflu sem framundan var.

Þegar íranska byltingin steypiti sjahnum af stóli og kom ayatollah Ruhollah Khomeini til valda árið 1979, átti stór hluti vestrænna heimsins í erfiðleikum með að túlka það sem hafði gerst. Í hlutum Bandaríkjanna og Evrópu, sérstaklega innan vinstri sinnaðra stjórn mála- og menntahópa, var byltingin síuð í gegnum kunnuglegar frásagnir: and-heimsvaldastefnu, almenn mótspyrna, frelsun frá einræðisstjórn.

Fram að þeim tímapunkti hafði sjáinn notið stuðnings Vesturlanda; því mátti skilja steypingu hans sem eins konar leiðréttingu. Það sem var minna meðtekið, eða að minnsta kosti ekki nægilega vel brugðist við, var að þetta var ekki bara stjórn málaþyting heldur hugmyndafræðileg bylting - guðræðislegt verkefni sem átti rætur sínar að rekja til byltingarkenndrar framtíðarsýnar sem skilgreindi sig skýrt sem andstöðu við Bandaríkin, Ísrael og víðtækari vestræna skipan.

Þessi upphaflega misskilningur olli ekki strax hörmungum, en hún skapaði ramma sem myndi haldast: trúna á að Íran, eins og önnur ríki, gæti að lokum verið tekið þátt í, stjórnað og smám saman samþætt alþjóðakerfinu.

Á níunda og tíunda áratugnum birtist þessi forsenda í stefnumótunarákvörðunum. Í Bandaríkjunum beitti Bill Clinton, forseti Demókrataflokksins, tvíþættri nálgun: að halda Íran í skefjum með viðskiptaþvingunum en forðast algera átök, til að halda þeim möguleika opnum að

innri breytingar innan Írans (sérstaklega undir stjórn svokallaðra umbótasinna) gætu að lokum breytt stefnu stjórnarinnar.

Í Evrópu var rökfræði þátttöku skýrari og varanlegri. Ríkisstjórnir undir forystu flokka eins og Þýska jafnaðarmannaflokksins og Verkamannaflokksins í Bretlandi voru lykilatriði í því sem varð þekkt sem „gagnrýnin samræður“. Leiðtogar eins og Helmut Kohl og síðar Gerhard Schröder, ásamt Tony Blair, Breti, studdu viðvarandi diplómátskipti ásamt því að auka viðskiptatengsl. Evrópusambandið í heild sinni stofnfesti þessa nálgun og hélt opnum samskiptum við Teheran jafnvel eftir kreppur eins og morðin á Mykonos, þar sem íranskir starfsmenn voru bendlaðir við morð á andófsmönnum á evrópskri grundu.

Frakkland fór svipaða leið undir forystu leiðtoga eins og François Mitterrand frá Sósíalístaflokki og vegaði á milli gagnrýni á aðgerðir Írans og áframhaldandi diplómátskra samskipta og viðskiptatengsla. Um alla álfuna var ríkjandi trú – sem var hvað sterkust meðal miðju-vinstri og jafnaðarmanna – að einangrun myndi herða stjórnina, en samræður og efnahagsleg samþætting gætu smám saman styrkt hófsamari aðila innan hennar.

Þessi nálgun endurspeglar breiðari heimssýn sem var að styrkjast á tímum kalda stríðsins. Efnahagsleg samþætting var ekki aðeins talin tæki til velmegunar, heldur sem leið til friðar. Viðskipti myndu mýkja stjórnkerfi. Stjórnmalasamskipti myndu skapa hvata til samvinnu. Með tímanum myndi tengsl við alþjóðlega markaði og stofnanir hvetja til pólitískrar þróunar.

Þetta var vonarríkur rammi og í mörgum tilfellum um allan heim skilaði hann raunverulegum ávinningi. En í Íran mætti það einhverju mun stífara: stjórn sem...

Það var ekki aðeins pólitískt, heldur einnig hugmyndafræðilegt og trúarlegt, og lögmæti þess var að hluta til tengt því að standa gegn nákvæmlega því kerfi sem því var boðið að ganga til liðs við.

Þó að vestrænir stjórnmalamenn ræddu um þátttöku, þá beitti Íran sér af skýrleika. Það styrkti innri valdakerfi sitt og setti umbótasinnaða strauma til hliðar þegar þeir ógnuðu kjarna sjálfsmynd stjórnarinnar. Það byggði upp og stækkaði net svæðisbundinna umboðsmanna, allt frá Hezbollah í Líbanon og Hamas og palestínsku íslamsku Jihad á Gaza og Hútí-sveitunum í Jemen til vígasveita í Írak og Sírlandi, og festi sig í sessi um allt Mið-Austurlönd. Það fjárfesti í eldflaugatækni og, mikilvægast af öllu, sóttist eftir kjarnorkuvopnum sem myndu breyta stefnumótandi jafnvægi svæðisins. Ekkert af þessu var falið. Það þróaðist smám saman, oft stigvaxandi, en stöðugt.

Spennan milli þess sem Íran var að gera og hvernig Vesturlönd kusu að bregðast við varð meira áberandi í byrjun 21. aldar. Eftir Íraksstríðið var lítil löngun í Bandaríkjunum eða Evrópu fyrir öðrum stórfelldum átökum í Mið-Austurlöndum. Þessi þreyta styrkti val á diplómátskum

lausnum, jafnvel þótt svæðisbundin áhrif Írans jukust í tómarúminu sem skapaðist við fall Saddams Hussein. Þegar Barack Obama tók við völdum í Hvíta húsinu var ríkjandi stefnumótandi spurningin ekki lengur hvort ætti að taka þátt í samskiptum við Íran, heldur hvernig.

Svarið kom árið 2015 í formi sameiginlegrar heildaráætlunar um aðgerða, kjarnorkusamkomulagsins sem leitast við að setja sannanlegar takmarkanir á kjarnorkuáætlun Írans í skiptum fyrir afléttingu viðskiptaþvingana. Rökfræðin á bak við samkomulagið var samhangandi og á margan hátt sannfærandi. Kjarnorkumarkmið Írans voru augljós áhætta; stríð var óaðlaðandi kostur; því bauð samningaviðræður, studd af eftirliti, upp á raunhæfa leið fram á við.

„Ef þingið fellir þennan samning ... þá verða Bandaríkin kennt um mistök diplómátskra stjórn mála. Alþjóðleg eining mun hrynja og leiðin að átökum mun breikka,“ sagði Obama þá. Áður hafði hann sagt Írönum að þeir „verðskulduðu betri“ forystu og að heildarkjarnorkusamningur gæti hjálpað Íran að færa sig í átt að „nýrri leið sem svo margir Íranar leita að“.

Þar að auki endurspeglaði samningurinn dýpri trú: að með því að koma Íran í skipulagðan samning við alþjóðasamfélagið gæti maður byrjað að breyta hvötum þess og opnað dyrnar að minna átökum.

En í þeirri rökfræði voru innbyggðar forsendur sem reyndust erfiðar að viðhalda. Takmarkanirnar í samningnum voru ekki varanlegar; lykilákvæði voru hönnuð til að renna út með tímanum. Samningurinn beindi þröngt að kjarnorkumálinu og lét eldflaugaáætlun Írans og svæðisbundna útpenslu að mestu ósnert. Og efnahagsleg léttir sem hann veitti, þótt ætlað væri að vera stjórn tæki til hófsemi, styrkti einnig getu stjórnarinnar til að starfa bæði innanlands og erlendis.

Stuðningsmenn samningsins héldu því fram að hann hefði tekist að seinka kjarnorkuvopnaafköstum Írans og skapa fordæmalaust gagnsæi. Gagnrýnendur mótmæltu því að hann hefði í raun réttlætt leið að kjarnorkuvopnaþröskuldi en ekki tekist á við víðtækari uppbyggingu íransks valds. Það sem er ljóst í baksýn er að samningurinn leysti ekki undirliggjandi átök; hann seinkaði þeim tímabundið innan brothætts ramma sem byggðist mjög á áframhaldandi pólitískri samræmingu milli Bandaríkjanna og bandamanna þeirra.

Evrópa, fyrir sitt leyti, hélt áfram að vera djúpt tengd þeim ramma. Lönd eins og Frakkland, Þýskaland og Bretland litu á samninginn ekki aðeins sem árangur í baráttunni gegn útbreiðslu kjarnorkuvopna, heldur sem fyrirmynd til að leysa flóknar alþjóðlegar deilur með fjölþjóðlegum diplómátskum aðferðum. Það voru einnig efnahagslegir hvatar: enduopnun íranskra markaða bauð upp á tækifæri sem evrópsk fyrirtæki voru áfjád í að nýta sér. Jafnvel þótt áhyggjur jukust af eldflugatilraunum Írans og svæðisbundinni starfsemi, var forgangsverkefni í mörgum evrópskum höfuðborgum að varðveita samninginn sjálfan.

Til að skilja hvernig sameiginlega heildaráætlunin varð til verður að líta lengra en samningurinn sjálfur og skoða víðtækari heimssýn sem mótaði utanríkisstefnu Obama. Samningurinn var ekki einangrað diplómátskt afrek; hann var eðlileg afleiðing stefnumótunar sem leitast við að endurskilgreina hlutverk Bandaríkjanna í heiminum.

Obama tók við embætti undir miklum áhrifum frá mistökum Íraks og Afganistans, staðráðinn í að forðast nýjar hernaðarlegar flækjur og sannfærður um að Bandaríkin hefðu ofreitt sig á vald á kostnað diplómátskra aðferða. Stjórn hans lagði áherslu á samningaviðræður, fjölbjóðahyggju og efnahagslegt áhrifavald, og starfaði undir þeirri trú að jafnvel andstæðingastjórnnum væri hægt að stjórna með viðvarandi þátttöku. Íran varð aðalprófraunin fyrir þessa nálgun, sem byggðist á þeirri forsendu að stjórnin, þrátt fyrir byltingarkenningu sína, væri í raun skynsöm og gæti fengið hvata til að breyta hegðun sinni með blöndu af þrýstingi og tækifærum.

Þessi stefna þróaðist með tvíþættri nálgun sem sameinaði viðskiptaþvinganir og diplómátskt samstarf. Annars vegar hélt Obama-stjórnin áfram og jók efnahagslegan þrýsting, sem hjálpaði til við að ýta Íran í átt að viðræðum; hins vegar stundaði hún fordæmalausar viðræður á bakvið rásina, sérstaklega í gegnum milliliði eins og Óman, sem gaf til kynna skýran vilja til að taka þátt beint.

En frá upphafi var umfang þessara viðræðna vísitandi þröngt. Áherslan var næstum eingöngu á kjarnorkuáætlun Írans, en aðrir mikilvægir þættir í hegðun þess - stuðningur við herskía umboðsmenn um allt Mið-Austurlönd, þróun skotflauga og víðtækari svæðisbundin yfirráðamarkmið - voru að mestu leyti settir til hliðar.

Þessi ákvörðun um að skipta ógninni niður endurspeglaði lykilforsendu: að kjarnorkumálið gæti verið einangrað og leyst sjálfstætt, sem skapaði rými fyrir víðtækari breytingar með tímanum. Þetta var ekki bara taktísk ákvörðun, heldur stefnumótandi tilslakun, sem gerði Íran kleift að halda áfram að auka áhrif sín jafnvel þótt það samdi um takmarkanir á kjarnorkustarfsemi sinni.

Í dýpra lagi liggur mikilvægasta gagnrýnin á stefnu Obama í undirliggjandi forsendum þess um eðli íranska stjórnarinnar. Valdakerfi Írans virkar ekki eins og dæmigert stjórnmalakerfi. Raunverulegt vald býr ekki hjá kjörnum embættismönnum, heldur hjá rótgrónum stofnunum og leiðtogum sem eru staðráðnar í að varðveita hugmyndafræðilega undirstöðu Íslamska lýðveldisins. Í því samhengi var sú hugmynd að efnahagslegir hvatar myndu breyta stjórninni grundvallaratriðum í besta falli bjartsýn og í versta falli röng. Samningurinn kann að hafa takmarkað tiltekna starfsemi, en hann breytti ekki - og gat líklega ekki - kjarna sjálfsmynd stjórnarinnar eða langtímamarkmiðum.

En utanríkisstefna Obama snerist ekki bara um að forðast stríð eða semja um kjarnorkusamning; hún var einnig mótuð af greinilega „framsækinni“ heimssýn um hvernig alþjóðakerfið virkar og hvernig Bandaríkin ættu að starfa innan þess.

Í fyrsta lagi efasemdir um bandarískt vald sem einhliða afl til góðs. Obama lagði oft áherslu á takmörk áhrifa Bandaríkjanna og ófyrirséðar afleiðingar íhlutunar, sérstaklega í kjölfar Íraks. Þetta þýddi utanríkisstefnu sem snerist minna um að varpa ljósi á yfirráð og meira um að deila ábyrgð í gegnum fjölþjóðlegar stofnanir. Í tilfelli Írans þýddi það að forgangsraða samræmingu við evrópska bandamenn og alþjóðlega samstöðu.

Í öðru lagi, trú á siðferðilegt jafngildi (eða að minnsta kosti siðferðilegt flækjustig) í alþjóðasamskiptum. Obama hafði tilhneigingu til að skilgreina andstæðinga sem aðila sem mótaðir voru af sögu, kvörtunum og hvötum. Þegar þetta var beitt á Íran þýddi þetta að sjá stjórnina ekki aðeins sem hugmyndafræðilegan andstæðing, heldur sem ríki sem brást við áratuga einangrun, viðskiptaþvingunum og afskiptum Vesturlanda. Ímyndin var sú að ef þessum þrýstingi yrði leiðrétt - með diplómátskum hætti og efnahagslegri samþættingu - gæti hegðun Írans þróast.

Í þriðja lagi, sterk skuldbinding til þátttöku sem umbreytingartól. Þetta er aðalsmerki „framsækinnar“ utanríkisstefnuhugsunar: sú hugmynd að það að koma löndum inn í hnattræna kerfið - efnahagslega, diplómátskt, menningarlega - geti smám saman endurmótað þau innan frá. Sameiginlega heildaráætlunin var ekki bara samningur um bann við útbreiðslu kjarnorkuvopna í þessari skoðun; hún var fyrsta skrefið í átt að annars konar sambandi milli Írans og Vesturlanda.

Ef þú telur að andstæðingar séu fyrst og fremst móttækilegir fyrir hvötum gætirðu vanmetið hlutverk hugmyndafræði, sérstaklega í stjórn eins og Írans, þar sem fjandskapur gagnvart Bandaríkjunum og Ísrael er ekki bara stefnumótandi heldur grundvallaratriði. Ef þú telur að þátttaka knýi áfram hófsemi gætirðu ofmetið áhrif efnahagslegrar samþættingar, sérstaklega þegar öflugustu aðilar innan stjórnkerfis njóta góðs af mótspyrnu frekar en sáttum. Og ef þú ert mjög varkár við að beita valdi gætirðu veikt fælingarmáttinn, jafnvel óviljandi, með því að gefa til kynna að forðast verði stigmögnun hvað sem það kostar.

Með tímanum fóru mótsgagnirnar sem höfðu verið að myndast í áratugi að renna saman. Kjarnorkuáætlun Írans hafði þróast verulega. Diplómátskt rammaverk sem ætlað var að hefta hana hafði veikst eða hrunið. Svæðisbundin umboðsátök jukust og skapaði vef lágstigsstríðs sem teygði sig yfir mörg lönd. Traust milli Írans og Vesturlanda var í raun ekkert og rýmið fyrir marktækar samningaviðræður hafði þrengst verulega.

Á þeim tímapunkti var breytingin frá stýrðri spennu yfir í opin átök minna skyndileg rof en hröðun á núverandi þróun. Þau skipulag sem áður hafði haldið ástandinu í brothættu jafnvægi - viðskiptaþvingunarkerfi, eftirlitssamningar, diplómátskir rásir - virkuðu ekki lengur með sama krafti. Það sem eftir var voru harðari stöður, uppsafnaður hæfni og röð aðila sem voru sífellt fúsari til að prófa mörk stigmögnunar.

Að segja að þessi niðurstaða sé eingöngu afleiðing frjálslyndrar utanríkisstefnu væri of einfalt. Raunveruleikinn er flóknari og felur í sér ákvarðanir sem leiðtogar alls staðar að úr stjórnmalasviðinu taka. Og samt er það einnig rétt að ákveðnar endurteknar tilhneigingar, sem eru algengari í vinstri sinnuðum stefnumótunarkerfum, gegndu mikilvægu hlutverki í að móta leiðina: trúin á að efnahagsleg þátttaka myndi milda hugmyndafræðileg stjórnkerfi, ákjósanleiki stjórnmalasamtaka jafnvel þegar fælingarmáttur veiktist, tilhneiging til að forgangsraða ferli og samkomulagi framfar langtímaframfylgd niðurstaðna og tregða til að takast á við andstæðinga afgerandi af ótta við stigmagnandi átök.

Engin þessara tilhneinginga voru órókrétt. Í mörgum samhengi endurspegluðu þær erfiðisfengna lærdóma frá fyrri átökum. En í tilfalli Írans áttu þeir samskipti við stjórnkerfi sem með stefnumótandi þolinmæði, hugmyndafræðilegri stífni og vilja til að takast á við þrýsting gerði þessar forsendur mun óáreiðanlegri.

Það sem þessi saga leiðir í ljós að lokum er ekki bara röð misreikninga, heldur dýpra ósamræmi milli heimssýnar og veruleika. Í áratugi störfuðu aðallega vinstri sinnaðir stjórnmalamenn út frá þeirri trú að tími, hvati og samþætting myndu beygja Íran í átt að alþjóðaskipulaginu. Í staðinn gaf tíminn Íran tækifæri til að herða stöðu sína, auka umfang sitt og færast stöðugt nær þeim möguleikum sem Vesturlönd reyndu að koma í veg fyrir.

Lærdómurinn er ekki sá að stjórnmalasamskipti séu í eðli sínu gölluð, heldur að stjórnmalasamskipti, sem eru laus við skýran skilning á andstæðingnum – og trúverðuga framfylgd – verða frekar aðferð til tafa en lausnar.

Stríðið sem við sjáum í dag er verðið fyrir þessa tafir. Það er það sem gerist þegar stjórn sem skilgreinir sig af hugmyndafræðilegri vissu mætir stefnu sem skilgreinir sig af skilyrtri von. Og það skilur eftir sig harðari og óþægilegri sannleika: Ekki er hægt að stjórna öllum átökum til undirgefni og ekki er hægt að sannfæra alla andstæðinga um að verða eitthvað sem þeir voru aldrei að reyna að vera.